

nen til Ministeren, let. Det er mig ærlig talt ganske ligegyldigt, om den i Øjeblikket er let eller svær, thi jeg tænker ikke paa, hvorledes det skal være med en naadig Generaldirektør, det tror jeg heller ikke interesserer Personalet. Derimod interesserer det mig, hvilken Ret Personalet har overfor en umild Generaldirektør, og denne Ret skal være ordentlig, om end ikke lovfæstet, saa instruksfæstet, saa at de vedkommende kunne paaberaabe sig den og i Henhold til den kræve deres Ret gennemført.

Det ærede Medlem fra Møen omtalte den Appeldomstol, som er kommen i Belgien. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har set, hvorledes den er indrettet. Den er totalt umulig. Hvis mine Oplysninger ere rigtige, er den forbløffende. Den skal være oprettet den 1. Oktober 1909 og bestaar af 3 Mænd, en Præsident og to Dommere. Præsidenten maa ikke være ansat i nogen af Etaterne, og de to Dommere skulle være afskedigede Embedsmænd med Pension og af dem, som have opnaaet den borgerlige Dekoration for god og loyal Tjeneste. Det er naivt og haarrejsende, og det kaldes oven i Købet Fremskridt. I Tyskland er der indført en meget vigtig Bestemmelse for Rigseembedsmænd, nemlig den, at den sigtede Tjenestemand, hvad enten han er høj eller lav, hvad enten han er det, vi kalde Funktionær, eller han er Embedsmand, skal have det sidste Ord, d. v. s., han skal se Anklagerens sidste Indlæg. Det er maaske den vigtigste af alle Bestemmelserne, at det er den anklagede, som har det sidste Ord. I Tyskland er der særlige Domstole i to Instanser, og den anden Instans er ikke i den Forstand en Appellinstans, at den kun kan bedømme den underordnede Domstols Kendelse, den har særlig Forhandling med ny Vidneførsel, hvis det er nødvendigt.

Med Hensyn til disciplinære Domstole af medansatte er jeg Kætter. Jeg synes, at ethvert Skridt i den Retning skræmmer, naar man har set Krigsretterne. Jeg giver uhyre lidt for en frisindet og venligsindet ansat, der gaar ind i en disciplinær Domstol, hvor han sidder sammen med medansatte af højere Grader og en juridisk Auditor, der skal lede dem. Det ærede Medlem for Københavns 4de

Valgkreds (Schovelin) var forleden inde paa Pavehistorien. Jeg kom virkelig, da jeg skrev dette ned, til at tænke paa en lille Pavehistorie fra Pave- og Kejserstriden. Da en tysk Kardinal, som var god Ven med Kejseren, var bleven udnævnt til Pave, sagde Kejseren vemodigt: Jeg har mistet en god Ven og paalidelig Støtte blandt Kardinalerne; jeg er bange for, at jeg i Overensstemmelse med Pavestolens Traditioner har faaet en Fjende i Paven. Jeg ser for mine Øjne den frisindede og venligsindede Tjenestemand gaa ind i den disciplinære Domstol for at støtte sin medansatte, jeg ser ham der sidde sammen med de medansatte af højere Grader og overfor den juridisk uddannede Auditor, og jeg giver ikke noget for hans Modstandskraft.

Men se, alt dette burde jo ligge forud for Lovforslaget. Den ene Række af Spørgsmaal rejser sig bag den anden. Personalet burde være hørt, vi mangle Instruksen, mangle Oplysninger. Vi vide slet ikke, hvorledes Auditørens Virksomhed er, vi vide ikke, hvorledes den tænkes udført. Auditøren er S. f. A., Som forrige Aar, og han burde være bleven S. f. A., indtil Administrationen for Statsbanerne havde fremskaffet de Oplysninger, som jeg nu har staaet her og krævet, som det er ganske naturligt at kræve, og som ethvert Medlem i Folketinget, af hvad Parti han saa er, maa kræve, forinden han skal gaa til Behandlingen af Lovforslag af denne Art.

Det er anden Gang i Dag — det vil jeg gøre den højtærede Trafikminister opmærksom paa —, at der forelægges Forslag fra Statsbanerne, hvor Medlemmerne her i Folketinget højlydt og gentagende klage over, at vi ikke faa de Oplysninger, som Rigsdagen har Krav paa. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) savnede, og med Rette, en Plan for den Jernbanestation, hvor vi skulle være med til at bevilge Penge til en Tunnel, efter at Ingeniørerne paa en Maade, som er bleven karakteriseret tilstrækkeligt, saa at jeg ikke skal komme ind derpaa, have undladt at stille den op paa det oprindelige Forslag. Efter at det viser sig, at Pengene ikke slaa til, skulle vi bevilge nye Penge, men faa at vide